

Full diocesà

17 de novembre del 2024

p6 i p7 —El Sant Pare publica una encíclica sobre el Sagrat Cor de Jesús

p7 —Diumenge vinent, col·lecta per les víctimes de la catàstrofe a València



Els pobres tenen necessitat de Déu

El papa Francesc ha triat per a la VIII Jornada Mundial dels Pobres, que se celebra avui, un lema particularment significatiu per a aquest any dedicat a l'oració, en proximitat del començament del Jubileu Ordinari del 2025: «La pregària del pobre puja fins a Déu» (cf. Si 21,5).

El Sant Pare reitera que els pobres tenen un lloc privilegiat en el cor de Déu, que està atent i pròxim a cadascun d'ells. Déu escolta l'oració dels pobres i, davant el seu sofriment, està «impacient» fins a no haver-los fet justícia.

Avui, com és habitual, el Papa presidirà la celebració eucarística a la basílica de Sant Pere al Vaticà, la qual anirà seguida del tradicional esmorzar amb alguns pobres a l'Aula Pau VI.

La Jornada Mundial dels Pobres és una oportunitat per a adonar-nos de la presència dels pobres a les nostres ciutats i comunitats i per a comprendre les seves necessitats. En aquest sentit, Francesc, en el missatge d'aquesta jornada, recorda un passatge de la seva exhortació *Evangelii gaudium*: «La pitjor discriminació que sofreixen els pobres és la falta d'atenció espiritual. La immensa majoria dels pobres té una especial obertura a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe. L'opció preferencial pels pobres ha de traduir-se principalment en una atenció religiosa privilegiada i prioritària.»

«Els justos resplendiran com la llum del firmament»

Diumenge XXXIII durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia de Daniel

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment. Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna. Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més. (12,1-3)

Salm responsorial

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.
[15]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Tots els sacerdots oficiem diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats. Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó. (10,11-14.18)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que

no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el Fill; només ho sap el Pare.» (13,24-32)

«Després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat»

«El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran»

Marcel Nsanzineza, prev.

Les lectures bíbliques del final de l'any litúrgic constitueixen un avís per a nosaltres, que som poble de Déu. Ens presenten imatges de la Revelació divina amb llenguatge apocalíptic. En dir: «El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran», el Senyor ens assegura que, en una mesura que se'ns escapa, en allò que podem experimentar aquí a la terra ja participem de la vida del Regne.

La tribulació no té l'última paraula, sinó que després de la tribulació «el sol s'enfoscirà i la lluna ja no farà claror; les estrelles aniran caient del cel i els estols celestials trontollaran». Aquest món s'acabarà com tota la realitat creada. I aquesta fi no serà un acabament, sinó una etapa necessària en el desenvolupament de la història de la salvació. Perquè de la mateixa manera que Crist Jesús va ressuscitar d'entre els morts i va pujar al cel, així tornarà a la fi dels temps «per jutjar els vius i els morts».

Aquest judici universal separarà els justos dels pecadors: «uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna» (Dn 12,2). També es nota en la Carta als Hebreus que Jesús és el gran sacerdot que «amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats» (He 10,14).

La vida de cada home està, de fet, marcada per la finitud i la fragilitat. Les temptacions i les caigudes es poden multiplicar sota els seus peus. Tots som cridats a una lluita permanent contra les forces del Mal. La batalla espiritual que hem de lliurar és permanent. Però el salm 15 ens dona la seguretat que no estem sols en aquesta batalla de la llum contra les forces de la foscor: «Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré» (Sl 15,8).



La imatge



Els artistes han deixat grans creacions del Judici Final, de l'anunci de l'acabament de la història i del paper que cadascú hi ha de tenir, quan doni compte de la seva vida. Estem avesats al judici de cada dia: a valorar si és millor una cosa o una altra per seguir nostre Senyor. No tenim ni idea de com ha de ser la fi. Cal, doncs, mantenir la confiança en el Fill de Déu, que ens sosté.

El Judici Final (1420).
Mestre de la Redempció



Agenda

Lit. hores: Setmana IV

18 dilluns

La dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, a Roma
Ap 1,1-4;2,1-5 / Salm 1 / Lc 18,35-43

19 dimarts

—Sant Màxim de Cesarea
Ap 3,1-6.14-22 / Salm 14 / Lc 19,1-10

20 dimecres

—Sant Octavi i Adventor, soldats mrs.
—Sant Josep Sánchez del Río, mr.
Ap 4,1-11 / Salm 150 / Lc 19,11-28

21 dijous

La Presentació de la Benaurada Verge Maria al Temple
—Sant Gelasi I, papa
Ap 5,1-10 / Salm 149 / Lc 19,41-44

22 divendres

—Santa Cecília, vg. mr.
Ap 10,8-11 / Salm 118 / Lc 19,45-48

23 dissabte

—Santa Lucrècia, vg. mr.
Ap 11,4-12 / Salm 143 / Lc 20,27-40

24 Solemnitat de Crist Rei / Cicle B

Col·lecta a favor dels damnificats per la catàstrofe de València
—Sant Andreu Dung-Lac, pvre. i companys màrtirs al Vietnam
—Stes. Flora i Mara, vgs. mrs.
Dn 7,13-14 / Salm 92 / Ap 1,5-8 / Jo 18,33b-37

Catalonia Sacra s'endinsa dissabte en l'obra de Domènec Fita



La ciutat de Vic conserva diverses obres d'art sacre contemporani de l'artista gironí Domènec Fita (1927-2020), un dels creadors més destacats del segle XX a Catalunya. El dissabte 23 de novembre Catalonia Sacra proposa descobrir el seu llegat artístic a la ciutat de la mà de l'historiador de l'art Bernat Puigdollers. L'activitat proposada començarà a les onze del matí i farà parada a la catedral de Sant Pere, a la plaça Bisbe Oliba i a l'església de Sant Antoni Maria Claret, espais que exhibeixen obra de Fita. La inscripció prèvia té un preu de 8 euros i s'ha de fer a través del web de Catalonia Sacra.

Home de profunda convicció religiosa, Fita va ser un dels últims grans renovadors de l'art religiós a Catalunya. La seva extensa obra sacra inclou peces tan emblemàtiques com el Crist jacent de la Catedral de Girona, el paviment del cancell de la Sagrada Família, el sant Benet de Montserrat o, a la mateixa ciutat de Vic, la cripta i el sepulcre de sant Antoni Maria Claret. En la seva manera de treballar, defugia la repetició i buscava sempre «servir i ser útil» a l'objectiu social de cada peça, mantenint un equilibri entre les necessitats de l'encàrrec i la seva originalitat creadora.

La seva relació amb l'art sacre fou especialment intensa amb la congregació dels Missioners Claretians, amb qui va col·laborar en diversos projectes a Girona, Vic, Sallent i Barcelona.



Necrològica

M.I. Mn. Jaume Serra Torras



Havia nascut a Monistrol de Calders el dia 25 de juny de 1931 i va rebre l'orde del presbiterat el 26 de desembre de 1956. Fou vicari de Tona (1957) i Santa Maria de Manlleu (1960). També va ser regent de Lluçà i Santa Eulàlia de Puig-oriol (1966) i arxiprest d'Artés i encarregat de Santa Maria d'Horta d'Avinyó (1976). Entre 1979 i 2010 fou rector de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada, dinamitzant pastoralment la vida en aquesta populosa demarcació, situada en la zona del creixement urbanístic de la ciutat. A més, en diferents fases acabà el projecte del temple parroquial, el dotà de campanes i d'un orgue. L'any 2010 es va jubilar i fou nomenat canonge de la Seu de Manresa. A partir de gener del 2020 passà a residir la Casa Sacerdotal de Vic. Morí a Vic mateix el 24 d'octubre, a noranta-tres anys d'edat i seixanta-vuit de sacerdot. Al cel sia.



Hereus d'un passat per a viure amb passió el present

Santa Maria d'Igualada va encetar diumenge les celebracions del 75è aniversari de la concessió del títol de basílica al temple parroquial.

Fou una concessió de Pius XII de l'any 1949 treballada per l'arxiprest de l'època, Mn. Amadeu Amenós.

Diumenge passat el vicari general de la diòcesi, Mn. Josep Maria Riba, va presidir un ofici concelebrat, amb la butlla del títol de basílica exposada, en què demanà «ser conscients del passat per a saber qui som, i per a no quedar-nos en el passat. Som hereus d'un llegat que hem de saber rellegir i fer nou en el context en què vivim».

A més, va fer una relectura dels dos símbols basilicals, el conopeu i el tintinacle, que «no són elements folklòrics sinó veritables signes de comunió, participació i missió».

A la tarda i a la mateixa basílica una conferència a càrrec de l'historiador Miquel Térmens va situar els presents en el context històric de la concessió del títol.

Les activitats continuaran amb una nova interpretació de l'oratori *Mil anys*, amb lletra d'Antoni Dalmau i música de Valentí Miserachs, així com amb noves xerrades que aprofundiran en les figures de Mn. Amadeu Amenós, el papa Pius XII i el valor artístic de Santa Maria.



Necrològica

Mn. Pedro José Ynaraja Díaz



Nascut a Pozaldez (Valladolid) el dia 16 de març de 1933. Sacerdot des del 17 de març de 1956. Vicari de Santa Eugènia de Berga (1956), d'Olost i Calaf (1958). Fou capellà de la casa d'exercicis de la Llobeta d'Aiguafreda (1959), on deixà una gran petja en molts joves, que el coneixien com «el Pere de la Llobeta». Professor de religió a l'acadèmia Isern de Vic (1967). Fins a la seva mort era rector de Santa Eugènia del Congost (des de 1996) i de Santa Maria de Tagamanent (des del 2008). Era un sacerdot polifacètic, amb múltiples interessos culturals, artístics, fotogràfics i bíblics. Fomentà l'escoltisme i fou un apologeta, a través de llibres, de publicacions i d'internet, on publicava els seus escrits i homilies en diferents plataformes, molts dedicats a Maria i a Terra Santa. Morí a 91 anys d'edat i 68 de sacerdoci. Al cel sia.

El Papa publica una encíclica sobre l'amor del Sagrat Cor de Jesús

Síntesi de l'encíclica «Dilexit nos»



El papa Francesc ha publicat una nova encíclica, *Dilexit nos*, centrada en l'amor humà i diví del Sagrat Cor. El document es compon de cinc capítols i una conclusió, amb 220 punts i 227 notes, i recolza en nombroses referències bíbliques, així com en esments de grans sants i papes anteriors. El text ofereix reflexions sobre la importància del Sagrat Cor de Jesús per a l'Església i la societat actual.

La importància de recuperar el cor

El Sant Pare destaca la necessitat de tornar a donar importància al cor en un món on sovint es promou una vida consumista que obvia el sentit profund de l'existència. Explica que els valors superficials i la falta de sinceritat generen buidor i proposa de fer-se preguntes fonamentals: qui soc, què busco, quin sentit vull donar a la meva vida, etc. En aquesta societat dominada per la tecnologia i el consum immediat, Francesc subratlla la importància d'un procés interior profund que es resisteix a ser manipulat. El cor, diu, permet de crear vincles autèntics.

La devoció al Sagrat Cor

El Papa dedica una part de l'encíclica a la devoció al Cor de Crist, aclarint que no és una adoració separada, sinó una veneració de Crist en la seva humanitat i divinitat, que ens porta cap a ell. El Cor de Jesús representa la naturalesa

La devoció és una veneració de Crist en la seva humanitat i divinitat

humana de Crist, que volgué compartir la condició humana. Aquesta devoció engloba el triple amor de Crist: el diví, el de la seva humanitat espiritual i el sensible. La devoció al Cor de Jesús simbolitza la fe i l'adoració del misteri de l'amor diví i humà, essent, segons Francesc, una síntesi de l'Evangeli i una manera de mantenir-se allunyat d'una fe buida o purament organitzativa.

L'experiència espiritual personal

Dilexit nos subratlla també la importància de l'experiència espiritual personal. El Papa fa referència a sant Bonaventura, el qual resumia aquesta experiència en els sagraments, la gràcia i el trobament personal amb l'amor. Històricament, la devoció al Cor de Jesús ha estat sostinguda per figures com santa Margarida Maria d'Alacoque i altres sants que han aprofundit en la devoció al Cor de Crist. Francesc adverteix contra la temptació de veure aquest amor com una cosa del passat, recordant que el Cor de Jesús encara estima i acompanya els fidels en el seu camí.

La dimensió comunitària, social i missionera

El Sant Pare ressalta que la devoció al Cor de Jesús té una

dimensió col·lectiva i social. L'amor de Crist ens impulsa a combatre les «estructures de pecat» de la societat actual i a donar una resposta d'amor actiu. A més, afirma que la missió de l'Església és essencialment una missió d'amor: transmetre l'amor de Crist per tal que les persones no sols escoltin l'Evangeli sinó que el puguin experimentar. Aquest amor cristià no és proselitisme, sinó una invitació amable i lliure que porta els altres a descobrir aquest amor incondicional.

Conclusió

En la conclusió, Francesc vincula *Dilexit nos* amb encícliques anteriors, com *Fratelli Ttiti* i *Laudato si'*, i recorda que el trobament amb Jesús ens ajuda a teixir llaços fraternals, reconèixer la dignitat de les persones i cuidar la «casa comuna». Adverteix que, en un món dominat pel consum, sembla no haver-hi espai per a l'amor gratuït. Però el Papa afirma que el Cor de Crist té el poder de donar vida i significat a aquest amor, evitant que l'Església es desviï cap a estructures rígides o antigues obsessions. Amb aquest amor gratuït de Déu, conclou, les comunitats cristianes poden mantenir-se vives i unides.



Diumenge vinent, col·lecta a favor dels damnificats a València

El pròxim diumenge, 24 de novembre, coincidint amb la festivitat de Crist Rei, es farà una col·lecta nacional en totes les misses. Aquesta iniciativa, que convida tots els catòlics i qualsevol qui hi vulgui col·laborar, té l'objectiu de recaptar fons per a ajudar a la reconstrucció de les zones afectades per la recent catàstrofe dels aiguats a la Comunitat Valenciana.

En una declaració pública, Mons. Luis Argüello, president de la Conferència Episcopal Espanyola, ha destacat que les necessitats de reconstrucció són «impressionants» i ha encoratjat tota la societat a unir-se a aquesta causa solidària. «Fa falta el suport de l'Estat, del mercat i també de la societat civil; en aquest cas, la comunitat cristiana pot aportar-hi molt», ha subratllat Mons. Argüello. La col·lecta espera mobilitzar recursos significatius per a donar resposta a les greus afectacions que han patit moltes famílies i comunitats.



VIII Jornada Mundials dels Pobres

Romà Casanova, bisbe de Vic



El diumenge previ a la solemnitat de Crist, rei de tot l'univers, per voluntat del sant pare Francesc, és la Jornada Mundial dels Pobres. Aquesta diada proposada per ell per a tota l'Església no és pas una mera anècdota del seu magisteri i les seves accions, sinó que es troba al bell mig del seu pontificat. Els pobres tenen en el seu dia a dia un relleu clar; ell no és pas dels qui se serveixen dels pobres amb demagògia, sinó dels qui els serveixen des d'un cor creient. L'amor a Crist el duu als germans, principalment als més necessitosos.

El Papa no és pas dels qui se serveixen dels pobres amb demagògia, sinó dels qui els serveixen des d'un cor creient.



El mestratge de Francesc en aquest camp ens pot ajudar a viure més i més en primera persona i com a comunitat cristiana el que anomenem opció preferencial pels pobres: «Cada cristià i cada comunitat són cridats a ser instruments de Déu per a l'alliberament i promoció dels pobres, de manera que aquests puguin integrar-se plenament en la societat; això suposa que siguem dòcils i atents per a escoltar el clam del pobre i socórrer-lo» (*Evangelii gaudium*, 187).

En el missatge per a aquest any 2024, dedicat a la pregària de preparació al Jubileu del 2025, el Sant Pare posa l'accent en una frase del llibre del Siràcida: *L'oració del pobre puja fins a Déu* (21,5), afirmant: «L'esperança cristiana abraça també la certesa que la nostra oració arriba fins a la presència de Déu; però no qualsevol oració: l'oració del pobre.» En l'Escriptura apareix ben clar que els pobres tenen un lloc privilegiat en el cor de Déu. Déu co-neix el cor de l'home i el sofriment que hi fa niu, perquè

és pare bo, atent a les necessitats de tots els seus fills. De fet, ningú no està exclòs del cor de Déu, perquè tots som pobres i necessitats. Tots els éssers humans vivim en una indigència fonamental que ens fa obrir l'ànim a Déu i als germans: assedegats de veritat i pidolaires d'amor.

Estar atents a les necessitats dels pobres és, encara que sembli contradictori, qüestió de pregària. Santa Teresa de Calcuta, en una Assemblea General de l'ONU, va dir: «Jo solament soc una pobre monja que resa. Pregant, Jesús posa el seu amor en el meu cor i jo surto a lliurar-lo a tots els pobres que trobo pel camí. Resin també vostès! Preguin i s'adonaran dels pobres que tenen al seu costat. Potser a la mateixa planta de les seves cases. Potser àdhuc en les seves llars hi ha algú que espera el seu amor. Resin i els seus ulls se'ls obriran, i el cor se'ls omplirà d'amor.» Els pobres necessiten les nostres paraules, gestos i accions a favor seu per a poder experimentar la certesa que la seva oració ha arribat al cor de Déu.

